

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2021 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZOO.420.12.2020.EW/MW.10

(stary znak sprawy: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.31.2020.EW/MW)

DECYZJA

Na podstawie art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), dalej *Kpa*, po rozpatrzeniu wniosku Wiesława Hońko, Agnieszki Kopiczko, Ireneusza Kopiczko, Szymona Ostrowskiego, Jacka Wysockiego, Krzysztofa Tarasiewicza, Jolanty Tarasiewicz, Edwarda Świdierskiego, Jana Sobolewskiego, Michała Ćwikowskiego, Kazimierza Iwanowskiego z dnia 21 lutego 2020 r. o stwierdzenie nieważności decyzji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak: DOOŚ-DŚI.4231.6.2017.mko.74,

odmawiam stwierdzenia nieważności powyższej decyzji.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2018 r. GDOŚ, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i pkt 2 *Kpa* w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania powyższej decyzji, tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, ze zm.), dalej *ustawa ooś*, uchylił decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku, dalej RDOŚ w Białymstoku, z dnia 3 sierpnia 2017 r., znak: WOOŚ-II.4231.1. 2015.DK, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *Budowie międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi – gazociąg Rembelszczyzna – Granica RP* w części i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy lub umorzył postępowanie pierwszej instancji, a w pozostałej części utrzymał decyzję w mocy.

Pismem z dnia 21 lutego 2020 r. Wiesław Hońko, Agnieszka Kopiczko, Ireneusz Kopiczko, Szymon Ostrowski, Jacek Wysocki, Krzysztof Tarasiewicz, Jolanta Tarasiewicz, Edward Świdierski, Jan Sobolewski, Michał Ćwikowski, Kazimierz Iwanowski wnieśli o stwierdzenie nieważności powyższej decyzji. Skarżącym status stron postępowania przysługuje z tytułu posiadania prawa własności do nieruchomości znajdujących się w miejscu realizacji przedsięwzięcia oraz obszarze objętym jego oddziaływaniem. W złożonym wniosku Skarżący wskazują, iż są właścicielami działek, znajdujących się w obrębie planowanego przedsięwzięcia, dla którego została wydana decyzja RDOŚ w Białymstoku z dnia 3 sierpnia 2017 r. Skarżący podnoszą również, że wnioskodawca nie posiada statusu strony wynikającego z art. 28 i art. 30 § 1 *Kpa*, w związku z czym

wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia powinien być w całości odrzucony.

Stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej jest jednym z trybów nadzwyczajnych postępowania administracyjnego i, zgodnie z art. 16 *Kpa*, może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub ustawach szczególnych. Podstawę stwierdzenia nieważności decyzji stanowi sześć wad decyzji wskazanych enumeratywnie w art. 156 § 1 pkt 1-6 *Kpa* oraz wady określone w przepisach odrębnych – pkt 7 powyższego przepisu. Dopuszczalność stwierdzenia nieważności decyzji ma miejsce w sytuacji wystąpienia przynajmniej jednej z wyżej wskazanych przesłanek, z uwzględnieniem przesłanek negatywnych określonych w treści § 2 powyższego przepisu.

Mając na uwadze charakter prowadzonego postępowania administracyjnego, którego istotą jest wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji obarczonych wadami kwalifikowanymi, GDOŚ dokonał oceny decyzji z dnia 23 sierpnia 2018 r. oraz jej skutków prawnych, nie znajdując wad sankcjonujących stwierdzenie jej nieważności.

Odnosząc się do przesłanki wskazanej w art. 156 § 1 pkt 1 *Kpa*, tj. decyzja została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, stwierdzić należy, że naruszenie takie w omawianej sprawie nie miało miejsca.

Przez pojęcie właściwości rozumiemy zdolność prawną organu do rozstrzygania określonego rodzaju spraw z zakresu administracji publicznej. Na mocy przepisu art. 19 *Kpa* organy administracji publicznej są obowiązane do przestrzegania z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Właściwość rzeczowa jest to zdolność prawną organu administracji do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy administracyjnej, natomiast właściwość miejscowa organu wynika ze zdolności prawnej do rozstrzygnięcia sprawy na obszarze określonej jednostki podziału terytorialnego państwa. Ponadto organy obowiązane są do przestrzegania właściwości instancyjnej, rozumianej jako zdolność prawną organu do przeprowadzenia weryfikacji decyzji administracyjnej w toku instancji, o której mowa w art. 127 § 2 *Kpa*.

Jak wynika z wniosku spółki Operator Gazociągów Przesyłowych „Gaz-System” S.A. z dnia 8 grudnia 2015 r., przedmiotowe przedsięwzięcie będzie realizowane w oparciu o przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2017 r. poz. 2301, ze zm.), dalej *ustawa o inwestycjach w zakresie terminalu* – zostało ono wymienione w art. 38 pkt 2 lit. x ustawy. Mając powyższe na uwadze, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla powyższego przedsięwzięcia, zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. f w związku z ust. 5 *ustawy ooś*, był RDOŚ w Białymstoku.

Natomiast biorąc pod uwagę brzmienie art. 127 ust. 3 *ustawy ooś*, GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu *Kpa* w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem GDOŚ, zgodnie z art. 127 § 2 *Kpa*, był organem właściwym do rozpatrzenia wniesionych odwołań.

Odnosząc się do przesłanki wskazanej w art. 156 § 1 pkt 2 *Kpa*, tj. decyzja została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, należy stwierdzić, że podstawa prawna do

wydania zaskarżonej decyzji istnieje, a decyzja nie narusza prawa w stopniu uzasadniającym jej wyeliminowanie z obrotu prawnego.

O wydaniu decyzji bez podstawy prawnej możemy mówić w sytuacji, gdy: *Albo nie ma przepisu prawnego, który umocowuje administrację publiczną do działania, albo też przepis jest, ale nie spełnia wymagań podstawy prawnej działania organów tej administracji, polegającego na wydawaniu decyzji administracyjnych i postanowień, rozumianych jako indywidualne akty administracyjne zewnętrzne. Przepis taki daje podstawy albo do stosowania innych prawnych form działania administracji, albo wyznacza ściśle ramy i rodzaje załatwianych spraw przez wydanie decyzji* (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks Postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, str. 760).

Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagane jest dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, co wynika z art. 71 ust. 2 *ustawy ooś*. Powyższe przedsięwzięcia zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), dalej *rozporządzenie*. Przedmiotowa inwestycja obejmuje realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w *rozporządzeniu*, tj.:

- budowę gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy DN700 mm, MOP 8,4 MPa o długości około 348,1 km – § 3 ust. 1 pkt 33 *rozporządzenia*;
- budowę dróg dojazdowych do zespołów zaporowo-upustowych i śluz nadawczo-odbiorczych tłoka o nawierzchni betonowej i długości całkowitej około 1,12 km – § 3 ust. 1 pkt 60 *rozporządzenia*,

tym samym, na mocy art. 71 ust. 2 pkt 2 *ustawy ooś*, wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ponadto podstawę do wydania decyzji GDOŚ z dnia 23 sierpnia 2018 r. stanowił art. 138 § 1 pkt 1 *Kpa*, zgodnie z którym organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, a także pkt 2, zgodnie z którym organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części.

Przepisy *Kpa* nie zawierają definicji legalnej pojęcia „rażące naruszenie prawa”, nie zostało ono również jednoznacznie ustalone w języku prawniczym, co więcej, jest przedmiotem polemiki. Niemniej jednak analiza orzecznictwa i doktryny prawniczej pozwalają na przyjęcie, że wstępnym warunkiem uznania, że wystąpiło rażące naruszenie prawa jest stwierdzenie, iż w zakresie objętym konkretną decyzją administracyjną obowiązywał niewątpliwy stan prawny, tj.: *stan prawny powinien być możliwy do ustalenia na podstawie treści przepisów prawnych bez takich rozbieżności wykładni, które mogą być usunięte tylko na zasadzie wyboru równorzędnych dla siebie rozwiązań prawnych* (B. Adamiak, J. Borkowski, op. cit., str. 764). Zatem rażące naruszenie prawa zachodzi tylko w przypadku naruszenia przepisu niepozostawiającego wątpliwości co do jego bezpośredniego rozumienia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt: II GSK 2419/11). Należy tutaj podkreślić, że nie każde naruszenie prawa ma charakter naruszenia rażącego, tym samym nie każde naruszenie prawa stanowi przesłankę uzasadniającą stwierdzenie nieważności decyzji. Rażące

naruszenie prawa ma miejsce wówczas, gdy decyzja zawiera rozstrzygnięcie ukształtowane sprzecznie z przesłankami określonymi w przepisie prawnym, dającym podstawę do jej wydania. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie wskazuje się, że naruszenie prawa tylko wtedy ma charakter rażący, gdy akt administracyjny został wydany wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano prawa albo ich odmówiono, albo obarczono stronę obowiązkiem albo uchylono obowiązek (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lipca 2009 r., sygn. akt: II FSK 217/09, oraz A. Wrócel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2020 r., art. 156, teza. 7). Ponadto dla oceny, czy dane naruszenie prawa ma charakter rażącego naruszenia, istotne są skutki, które to naruszenie wywołuje. *Jeżeli skutki te są niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności, to takie naruszenie ma cechy rażącego naruszenia prawa* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt: II OSK 2226/10). Konkludując, o wydaniu decyzji z rażącym naruszeniem prawa możemy mówić wówczas, gdy: *decyzja ta pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią przepisu niebudzącego wątpliwości interpretacyjnych, a nadto, że skutkiem tego naruszenia jest powstanie – w następstwie wydania tej decyzji – sytuacji niemożliwej do zaakceptowania w praworządnym państwie* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 marca 2012 r., sygn. akt: I OSK 363/11).

GDOŚ w toku prowadzonego postępowania nie stwierdził, aby decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r. w sposób rażący naruszała jakikolwiek przepis prawa, mający zastosowanie przy jej wydaniu.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu skarżących, że w analizowanej sprawie doszło do naruszenia praworządności i interesów skarżących w zakresie ochrony prawa własności, podkreślić należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie rodzi praw do terenu inwestycji oraz nie narusza praw własności i uprawnień osób trzecich. Z kolei kwestie związane ze spadkiem wartości nieruchomości, odszkodowaniami za ograniczenie praw właścicielskich, a także w zakresie zezwoleń na wejście na teren cudzej nieruchomości oraz nabywaniem tytułu prawnego do nieruchomości są regulowane przez przepisy *ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu*, tym samym wykraczają poza przedmiot postępowania w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia.

W omawianej sprawie nie wystąpiła również przesłanka wskazana w art. 156 § 1 pkt 3 *Kpa*, tj. decyzja dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Naruszenie takie miałoby miejsce wówczas, gdyby tożsama podmiotowo i przedmiotowo sprawa, która została rozstrzygnięta zaskarżoną decyzją, została wcześniej rozstrzygnięta co do istoty inną decyzją ostateczną. Z posiadanych akt sprawy nie wynika, aby Operator Gazociągów Przesyłowych „Gaz-System” S.A. uzyskał dla przedmiotowego przedsięwzięcia inną niż kwestionowana decyzja, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach.

Odnosząc się natomiast do zarzutu skarżących, że Operator Gazociągów Przesyłowych „Gaz-System” S.A. nie posiada przymiotu strony postępowania, a tym samym wniosek Spółki z dnia 8 grudnia 2015 r. powinien zostać przez RDOŚ w Białymstoku „odrzucony”, wskazać należy na przepis art. 73 ust. 1 *ustawy o oś*, zgodnie z którym postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie

realizacji przedsięwzięcia. Ponadto powyższa ustawa nie przewiduje, żeby przy składaniu wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach konieczne było złożenie dokumentu potwierdzającego prawo rzeczowe inwestora do nieruchomości, na której planuje inwestycję. Z art. 2 *ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu* wynika również, że Operator Gazociągów Przesyłowych „Gaz-System” S.A. jest jednym z podmiotów realizujących inwestycje w zakresie terminalu. Tym samym – wbrew twierdzeniu skarżących – Spółka była uprawniona do złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji, co w świetle przywołanych wyżej przepisów oraz art. 28 *Kpa* statuuje jej przymiot strony postępowania.

Mając powyższe na uwadze, niewątpliwym jest, że nie wystąpiła w omawianej sprawie przesłanka wskazana w art. 156 § 1 pkt 4 *Kpa*, tj. decyzja została skierowana do osoby nie będącej stroną postępowania.

Nie wystąpiły również przesłanki wskazane w art. 156 § 1 pkt 5 *Kpa*, tj. decyzja była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały, oraz w pkt. 6 powyższego przepisu, tj. decyzja w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą. Decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r. nie zawiera rozstrzygnięcia sprawy co do istoty ani innych treści, które byłyby niewykonalne w dniu jej wydania bądź ich wykonanie wywołałoby czyn zagrożony karą (art. 156 § 1 pkt 6 *Kpa*).

Odnosząc się do przesłanki wskazanej w art. 156 § 1 pkt 7 *Kpa*, tj. decyzja zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa, należy zauważyć, że w obowiązujących przepisach prawa brak jest klauzuli nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która z mocy prawa sankcjonowałaby wyeliminowanie z obrotu prawnego takiej decyzji, poprzez stwierdzenie jej nieważności. Tym samym bezsprzecznym jest, że zaskarżona decyzja nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

Jak już wspomniano wyżej, postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, w którym nie może dochodzić do ponownego rozpatrzenia sprawy, tak jak w postępowaniu odwoławczym. Postępowanie to ma na celu nie merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, ale wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji obarczonych wadami wymienionymi w art. 156 § 1 *Kpa*. Przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji, ze względu na to, że stanowią katalog zamknięty, nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej. Powinny być one interpretowane dosłownie, a nawet zawężająco (por. B. Adamiak, J. Borkowski, op. cit., str. 742). Stwierdzenie nieważności decyzji jest instytucją szczególną, godzącą w zasadę trwałości decyzji administracyjnych, zatem zaistnienie przesłanki powodującej stwierdzenie nieważności musi być oczywiste i oczywistość tę należy wykazać. W orzecznictwie podkreśla się, że stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej wymaga bezspornego ustalenia, iż decyzja ta jest dotknięta jedną z wad wskazanych w powyższym przepisie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 2338/11). GDOŚ, mając powyższe na uwadze, dokonał oceny decyzji własnej z dnia 23 sierpnia 2018 r. pod względem wystąpienia przesłanek ujętych w art. 156 § 1 *Kpa*. Zaskarżona decyzja jest wolna od wad, będących podstawą do stwierdzenia jej nieważności.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- strona niezadowolona z niniejszej decyzji, zgodnie z art. 127 § 3 *Kpa*, może zwrócić się do GDOŚ, w terminie 14 dni od daty jej otrzymania, z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy;
- w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona, zgodnie z art. 127a § 1 w związku z art. 127 § 3 *Kpa*, może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec GDOŚ;
- z dniem doręczenia GDOŚ oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron, zgodnie art. 127a § 2 w związku z art. 127 § 3 *Kpa*, niniejsza decyzja staje się ostateczna i prawomocna;
- na decyzję, zgodnie z art. 50 § 1 oraz art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej *ustawa ppsa*, służy skarga bez konieczności skorzystania z prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji;
- wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 *ustawy ppsa* w związku z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. *w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2193 ze zm.), obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 *ustawy ppsa*, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- stronie, zgodnie z art. 243 *ustawy ppsa*, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnieniem
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępcę Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska
Marcel Kays

Otrzymują:

1. Operator Gazociągów Przesyłowych „Gaz-System” S.A., ul. Mszczonowska 4, 02-337 Warszawa,
2. Wiesław Hońko, Plac Kościuszki 2, 16-420 Raczki,
3. Agnieszka Kopiczko, Jankielówka 5, 16-420 Raczki,
4. Ireneusz Kopiczko, Jankielówka 5, 16-420 Raczki,
5. Szymon Ostrowski, Witówka 9, 16-420 Raczki,
6. Jacek Wysocki, Witówka 7, 16-420 Raczki,
7. Krzysztof Tarasiewicz, ul. Francuska 41 m. 3, 03-905 Warszawa,
8. Jolanta Tarasiewicz, ul. Francuska 41 m. 3, 03-905 Warszawa,

9. Edward Świdorski, Czyńce 6, 19-314 Kalinowo,
10. Jan Sobolewski, Szkocja 34, 16-420 Raczki,
11. Michał Ćwikowski, Moczydły 4, 16-420 Raczki,
12. Kazimierz Iwanowski, Podwysokie 19, 16-420 Raczki,
13. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 § 1 *Kpa* w związku z art. 74 ust. 3 *ustawy oos.*

Do wiadomości:

1. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Białymstoku, ul. Dojlidy Fabryczne 23, 15-554 Białystok.
2. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Warszawie, ul. H. Sienkiewicza 3, 00-015 Warszawa.
3. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Olsztynie, ul. Dworcowa 60, 10-437 Olsztyn.
4. Urząd Gminy Nieporęt, pl. Wolności 1, 05-126 Nieporęt.
5. Urząd Miasta i Gminy Serock, Rynek 21, 05-140 Serock.
6. Urząd Miasta i Gminy Radzymin, pl. T. Kościuszki 2, 05-250 Radzymin.
7. Urząd Gminy Dąbrówka, ul. T. Kościuszki 14, 05-252 Dąbrówka.
8. Urząd Gminy Pokrzywnica, Al. Jana Pawła II 1, 06-121 Pokrzywnica.
9. Urząd Gminy Winnica, ul. Pułtуска 25, 06-120 Winnica.
10. Urząd Miejski w Pułtusk, ul. Rynek 41, 06-100 Pułtusk.
11. Urząd Gminy Szelków, Stary Szelków 39, 06-220 Stary Szelków.
12. Urząd Gminy Rzewnie, Rzewnie 19, 06-225 Rzewnie.
13. Urząd Gminy Różan, pl. Obrońców Różana 4, 06-230 Różan.
14. Urząd Gminy Młynarze, ul. Ostrołęcka 7, 06-231 Młynarze.
15. Urząd Gminy Olszewo-Borki, ul. Wł. Broniewskiego 13, 07-415 Olszewo-Borki.
16. Urząd Miasta Ostrołęka, pl. Gen. J. Bema 1, 07-400 Ostrołęka.
17. Urząd Gminy Lelis, ul. Szkolna 37, 07-402 Lelis.
18. Urząd Gminy Prostki, ul. 1 Maja 44B, 19-335 Prostki.
19. Urząd Gminy Kalinowo, ul. Mazurska 11, 19-314 Kalinowo.
20. Urząd Gminy Zbójna, ul. Łomżyńska 64, 18-416 Zbójna.
21. Urząd Gminy Mały Płock, ul. J. Kochanowskiego 15, 18-516 Mały Płock.
22. Urząd Miejski w Stawiskach, pl. Wolności 13/15, 18-520 Stawiski.
23. Urząd Gminy Grabowo, ul. Gen. Wł. Sikorskiego 1, 18-507 Grabowo.
24. Urząd Gminy Wąsosz, pl. Rzędziana 8, 19-222 Wąsosz.
25. Urząd Miejski w Szczuczynie, pl. 1000-lecia 23, 19-230 Szczuczyn.
26. Urząd Gminy Grajewo, ul. Komunalna 6, 19-200 Grajewo.
27. Urząd Miejski w Rajgrodzie, ul. Warszawska 32, 19-206 Rajgród.
28. Urząd Gminy Raczki, pl. Kościuszki 14, 16-420 Raczki.
29. Urząd Gminy Bakałarzewo, ul. Rynek 3, 16-423 Bakałarzewo.
30. Urząd Gminy Suwałki, ul. Świerkowa 45, 16-400 Suwałki.
31. Urząd Gminy Jeleniewo, ul. Słoneczna 3, 16-404 Jeleniewo.
32. Urząd Gminy Szypliszki, ul. Suwalska 21, 16-411 Szypliszki.
33. Urząd Gminy Puńsk, ul. Mickiewicza 23, 16-515 Puńsk.
34. Urząd Gminy Sejny, ul. Świerczewskiego 1, 16-500 Sejny.

